

Lukáš Havlas

KRETĚNÍ

Spravedlnost ve vlastních rukou

Kretění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Lukáš Havlas

Kretění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lukáš Havlas

KRETĚNÍ

Spravedlnost ve vlastních rukou

Věnováno mé rodině

Jak ztrestat pazdráta

Existuje mnoho odhadů, kolik kretěnu se vyskytuje na této planetě. Jejich široká škála se pohybuje od snesitelných pětadvaceti do nesnesitelných pětasedmdesáti procent podle typu chování, profese, tuposti i hanebných činů, které provádějí. Ať už je pravda jakákoli, jistota zůstává jedna: kretění nikdy nevyumřou, a proto je třeba proti nim neustále bojovat.

Spravedlnost však bývá často slepá a nedokáže postihnout všechny kretěny, kteří by si to zasloužili. V lidech, jimž zničili nebo ničí život, vyvolávají frustraci a nekonečný pocit beznaděje. Jak to, že kretěn pořád setrvává tam, kde škodí ostatním? Jak to, že zločinný šmejď si bezstarostně žije ve svém azylu a dávno nesedí v žaláři, aby už nikomu nemohl ubližovat? Jak je možné, že proti pazdrátovi nezasáhla mocná ruka spravedlnosti?

Ne vždy je to jednoduché. I k odsouzení tuplovaného gaunera je v právním státě třeba jasných a přesvědčivých důkazů. Teprve potom může justice či jiná vyšší moc stanovit odpovídající trest. To se pokaždé z různých příčin nemusí podařit. Ani největší mafián všech dob, Al Capone, nebyl odsouzen za vraždy, ale „jen“ za neplacení daní.

Přehnaná bývá také představa o báječném životě kdesi za oceánem, kam zákony na grázla nedosáhnou. Neustálý strach a výčitky svědomí budou po zbytek života trýznit jeho duši.

Nejlépe to vystihl Fjodor Michajlovič Dostojevskij ve svém vrcholném románu Zločin a trest. Chudý student Raskolnikov nemůže unést strašlivé tajemství, že zavraždil hamiznou lichvářku a její sestru, aby je oloupil a získal peníze na další studium. Ač je zprvu přesvědčen o morální oprávněnosti svého činu, nakonec se pod tíhou drásajícího svědomí přiznává a je odsouzen k nuceným pracím na daleké Sibiři. Zde pak nachází svého Boha a cestu k usmíření.

Pokud spravedlnosti není učiněno zadost, někteří zoufalí lidé, co bezpráví zažili nebo pocítili, berou zákon do vlastních rukou. Většina nešťastných mstitelů nekončí dobře, ale jsou i výjimky. Jako třeba jeden z hrdinů této knihy, pro něhož se pomsta na čas stává hlavním smyslem života.

Divoká Šárka

Minulost

Cesta se postupně zužovala a nabírala stále prudší a prudší stoupání. Potemnělé křoviny podél pěšiny prozrazovaly, že slunce již zapadá za obzor a zanedlouho pohltí skálu stín. Vzduch voněl po mateřidouce, vlahý vánek vysoušel na listech poslední krůpěje po krátkém, ale vydatném deštiku.

Jan Kavka těžce oddychoval. Mlel z posledního. Nohy mu podkluzovaly, při každém dalším pádu na rozbitá kolena se zvedal obtížněji. Už nemůže, ale nesmí to vzdát.

Asi padesát metrů za ním ho pronásledovala čtveřice hulákajících výrostků.

Oslovili ho, ještě jako slušně vypadající mladíci, když onoho pozdního podzimního odpoledne somroval v metru na Dejvické. Nejprve se ho vyptávali na cestu do Divoké Šárky a pak mu nabídli tisíc korun, když je údolím provede. Polovinu hned, tu druhou po dobře vykonané práci. Jan, který se tři dny pořádně nenajedl, vycítil příležitost. Tohle přece nemůže zvorat – už od dětství zná v Šárce každý kámen. Okamžitě souhlasil.

Chlapci naložili Jana do terénního auta. Místo k vodní nádrži Džbán, odkud měla výprava začínat, ho však odvezli až za opuštěný Čertův mlýn. Už po cestě měli divné poznámky, popíjeli alkohol a Jan pochopil, že je zle, že se žádná prohlídka konat nebude. Ti hajzlíci si s ním chtějí jenom hrát.

Na úpatí skalního masivu Žabák vykopli Jana z vozu a se slovy „jestli umíš pořádně utíkat, možná to přežiješ“ ho poslali strmou pěšinou vzhůru. A když jeden z frajerů vytáhl z auta loveckou kuši, kameru a čtyři pryžové masky, došlo mu, že tohle legrace rozhodně nebude.

„Máš přesně jednu minutu, pak jdeme za tebou,“ oznámil mu mladík suše. „Tak koukej makat, špinavče!“

Jan Kavka se dal na zběsilý úprk. Věděl, že jde o život. Pokud zvládne výstup na Žabáka, ztratí se jim za vrcholkem kopce ve skalách. Může se ukrýt v břidlicových dutinách, kde to dobře zná a kam za ním ti smradi určitě nepolezou.

Náhle ucítil ostrý náraz a palčivou bolest na pravé hýždi. Opět podklouzl a pokoušel se narovnat. Nešlo to. Rukama si nahmatal šíp, hluboko zabořený v místech, kde končí stehno a začíná pozadí. Pravá noha prakticky ihned přestala sloužit. Dál bude muset po jedné a po kolenou. Na vrcholek kopce to bylo ještě dobrých padesát metrů.

„Ty vole, trefil jsem ho přímo do prdele!“ uslyšel řev za sebou. Grázl vítězoslavně zamával samostřílem a podal jej dalšímu. Všichni již měli nasazené masky, chirurgické rukavice a jeden z nich na hlavě připevněnou videokameru.

Jan se vztyčil a zoufale začal poskakovat po levé noze směrem vzhůru. Vtom mu okolo ramen cosi prosvištělo. Šíp ho naštěstí těsně minul a ztratil se v křoví. Už začínají pálit na horní část těla, problesklo mu hlavou. Z posledních sil zrychlil, aby stihl doklopýtat na nejvyšší vrstevnici.

Naděje však netrvala dlouho. Po další ráně už Jan neměl nejmenší šanci. Žlutý šíp se mu zavrtil pod pravou lopatku a probodl plíci. Padl k zemi jako podřátý, neschopen dalšího pohybu.

„Prosím, moc prosím, nechte mě být. Nic jsem vám neudělal. Bože, pomoz mi!“ křičel úpěnlivě Jan a z úst se mu řinula tmavá krev.

Čtveřice sadistů se přiblížila na nějakých deset metrů. Samostřil si vzal ten poslední z nich. Založil šíp, jediný v temně rudém provedení, který měl v toulci, a pečlivě zamířil.

Jan Kavka jen stačil prosebně sepnout ruce. Rudá střela ho nekompromisně zasáhla do hrudníku. Rozhodil pažemi a zamrkal očima. Prsty se ještě stačily křečovitě zkroutit v nepřírozené poloze, než se definitivně zklidnily. Utrpení skončilo.

„Má dost, vypnul jsem ho,“ zařval autor posledního výstřelu a nejspíš kápo celé partičky.

Z kapsy vytáhl malou stříbrnou tabatěrku, na hřbet ruky si nasypal dvě porce bílého prášku a zhluboka je nasál do obou nosních dírek.

Musel si na moment sednout na pěšinu, jak to s ním zamávalo. Opojný účinek kokainu se dostavil okamžitě a umocněný brutálním zážitkem byl

nepopsatelný. Kápo se vznesl do výšin rozkoše, aby se mohl v extatickém stavu kochat pohledem na umírající oběť. Vnímal nekonečné blaho, cítil, jak dostává erekci.

„Ty na ten koks jednou dojedeš, veliteli. Co s tím houmlesákem teď uděláme?“ vytrhl ho z transu jeden z kumpánů.

„Vytáhneme ho na kopec a shodíme z druhé strany do rokle,“ navrhl první střelec, když se šéf neměl k odpovědi.

„Souhlas, tam nikdo nechodí. Aspoň ho hned nenajdou. Tak pojďme na to,“ zachraptěl už trochu zmátořený velitel a chytil Jana za ruce. Nemohl připustit, aby někdo rozhodoval za něj. On byl kápo, co řekl, to platilo.

Ostatní mu rychle přispěchali na pomoc. Během chvilky vytáhli bezvládné tělo na vrchol.

„Co šípy?“ zeptal se druhý exekutor. „Nevyndáme je z těla? Myslím kvůli stopám a tak...“

„To je zbytečný, máme rukavice a takový šípy mají v každém hunting shopu,“ rozhodl velitel. Prošacoval Janovy kapsy. Našel jen zašlou umaštěnou průkazku z knihovny. Kdoví, jestli mu vůbec patřila. Pak tělo rozhoupali a svrhli do hluboké strže. Rychle a mlčky seběhli k úpatí kopce a vydali se k autu.

„Tak, pánové, tohle je náš nejlepší biják,“ ulevil si spokojeně grázl s kamerou, když zase všichni nastoupili do vozu. Znovu a znovu si se zájmem přehrával poslední Janovy okamžiky. Už ani nevnímal, že při výstupu na Žabáka zakopl o kořen, upadl a málem si vyrazil pravé oko. Díky gumové masce to skončilo jen šrámem na tváři. „To bude fakt hodně drahý video!“ liboval si a nabízel kameru ostatním.

„Hele teď ne, padáme odsud. Video zkoukneme později,“ přerušil ho kápo. „Musíme se zbavit toho auta. Odstavíme ho na ulici. Kousek od místa, kde jsme si ho půjčili. Bude to vypadat jako nepovedená loupež. Domů pak pojedeme sockou. Každý zvlášť. Domluveno?“ ujistil se šéf.

„To ani nezajdem na jedno k Jelínkům?“ zaprotěstoval kameraman.

„Zapomeň na to!“ nepřipustil velitel další diskusi.

„No jo, tak teda smrt špinavcům!“ zařval další floutek. Nastavil zatnutou pěst, do níž si všichni bouchli těmi svými.

„Smrt špinavcům!“ zahulákal zbytek osazenstva a terénní vůz se rozjel směrem na Veleslavín.

Luxusní alkoholik

Současnost

Vždycky když se naleju, povídám si s Andym. On je jedinej kámoš, co mi zbyl. Nemá blbý otázky a trpělivě poslouchá ty moje kecy až do konce.

Zase v tom lítám, kámo. Už týden v kuse. Mám ale kliku, že jsem luxusní alkoholik. Nejsem chudej. Na ministerstvu vnitra jsem to dotáhl až na ředitele odboru, což od línýho a věčně přilítýho absolventa policejní akademie není tak špatnej výkon.

Nebyl jsem hloupej – jak se říká, mezi slepejma jednookej králem. To ne, že by byli na ministerstvu samý kretění, kámo. Já byl jen ambicióznější a nikdy mě nedostali na úplatky. Na ně dojela spousta perspektivnějších kolegů. Musí se to prostě dělat mazaně.

Ještě na škole jsem dokázal vydělat dost slušný prachy, který mi daly dobrej základ do života. A jako spolehlivej pracant, kterej zvládal omezit chlást, když bylo potřeba, jsem si svoje poctivě odsloužil. Teď na prahu padesátky si můžu dovolit bejt ve výslužbě na solidní státní rentě a nehnout ani prstem. Sice je to trochu nuda, ale s dobrým jídlem a chlástem, sem tam nějakou kurvičkou, a hlavně s tebou, kámo, se to dá vydržet.

Zdravičko zatím zaplaťpánbu slouží, takže kalím rád a často. Manželka už se s tím smířila, náš kluk, se kterým jsem na kordy, se radši odstěhoval. Stejně už má holku a jiný zájmy. Ale já mám barák na Barrandově, dvě auta, chatu na Vyžlovce a zimní byt v Harrachově, prostě všechno, co potřebuju. To má díky mně i moje stará, takže dřívější výhrůžky rozvodem už na mě nezkouší. Došlo jí, že by si moc nepolepšila, spíš naopak.

Sám nejlíp víš, jak žiju, kámo. Vezmi si den od začátku. I jako luxusní alkoholik vstáváš velmi brzy. Nejlíp ještě před šestou. Nebudí tě žádná povinnost. Budí tě nutnost. V tom se nijak nelišíš od neluxusních alkoholiků – žízeň a potřeba ulevit zaživačímu traktu je v obou případech stejně

intenzivní. Taky kocovina bejvá podobně šílená, ale je fakt, že po vizouře ti třeští hlava míň než po krabičáku.

Hlavní rozdíl je v něčem jiným. Luxusní alkoholik nikam nespěchá, jen obejde ve svém domě všechny tajný skrýše, na který mu ještě manželka nepřišla, a alespoň v jednom případě určitě uspěje – bude tam láhev Jamesona. Těch mám rozesetejch po baráku několik.

To neluxusní alkoholik musí v lepším případě do rachoty, jako jsem dřív chodil já, v tom horším jít somrovat. Tak či onak, těžkou kocovinou raněnej alkáč už se na tu cestu těší. Brzy si totiž ve stanici metra zakoupí v trafice Relay placatice levný vodky za pouhých sedmdesát korun a třetinku coca-coly zhruba za polovic. Na veřejnejch záchodcích uleje polovinu coly do sebe a do pisoáru a nenápadně doplní poloprázdnou plastovou láhev vodkou. Pak se u odpadkového koše zbaví skleněný placatice. Teď už může za stovku chlastat celou cestu do práce nebo začít somrovat na frekventovaným místě, aniž by budil veřejný pohoršení a byl někomu podezřelý.

Stejný jsou pro luxusního i neluxusního alkoholika pocity po vypití první ranní kořalky. Kámo, jsou naprosto ohromující, zcela neopakovatelný. Tedy aspoň pro ty, co nemají jako já zkušenosti s drogama. První panák po ránu vždycky chutná skvostně.

Avšak dál už se cesty luxusního a neluxusního alkoholika dramaticky rozcházej. Toho míň šťastnýho, ovšem pořád ještě líp situovanýho, protože má kde pracovat a bydlet, čekaj tyto možnosti:

1. Během pracovní doby vystřízlíví, ale bude mu tak špatně, že své úkoly nezvládne. Vzbudí tím pozornost kolegů i nadřízených a při dalších selháních mu hrozí vytýkáci dopis a podmíněnej vyhazov z práce.
2. Bude přiživovat opičku během dne, myslí si, že to nikdo nepozná. Díky tomu zůstane v rauši a svěřený pracovní zadání udělá ochotně, ale opět blbě. Z toho plynou stejný důsledky jako v prvním případě.
3. Šéf to na něm pozná hned při ranním pozdravu a pošle ho domů vystřízlívět s pohrůžkou, že ještě jednou, tak poleť. Vzhledem k tomu, že je to třetí napomenutí (jak hbitě připomene personalista), je vykopnut z práce okamžitě. Bez milosti, odstupnýho a s nesmazatelnou pověstí ožraly.

Ten nejchudší alkoholik bez práce a střechy nad hlavou to má nejtěžší:

1. Musí vysomrovat aspoň tolik, aby si moh kolem poledne koupit další kořalku, než mu začne bejt ukrutně špatně.
2. Do večera by měl najít vhodnej plac k přespaní. Protože ho kvůli opilosti do azylového domu nebo ubytovny nepřijmou, musí hledat jinde. Nějaký suchý místo s teplotou nad bodem mrazu, aby do rána přežil.
3. V předvečer musí vyškemrat ještě na krabicový víno. Jednak pro sebe, aby dokázal usnout, a také jako úplatek pro kolegy bezdomovce, který ho třeba někde nechaj přespat.

Já, jako luxusní alkoholik, to mám o dost snazší, kámo. I když vše je relativní:

1. Po druhým ranním panáku Jamesona vyrovnáš hladinku a projevíš skutečnej zájem o očistu sebe sama. Dáš si sprchu, umeješ si mastnou, zatím snad ještě ne úplně vymaštěnou palici.
2. Poprvý si vyčistíš bělostný implantáty elektrickým strojkem, podruhý použiješ mezizubní kartáček a dentální nit. Na svůj umělej chrup za sto táců jsi pyšnej. Nakonec si vykloukáš oblíbenou ústní vodou Listerine. Plastový nádoby s tímto pokladem máš ve skříňce v koupelně vyskládaný stejně precizně, jako Jack Nicholson ve filmu Lepší už to nebude.
3. S dokonale vydezinfikovaným dechem, tělem napuštěným směsicí deodorantu, drahého parfému a whisky mile pozdravíš právě vstávající ženu Zuzanu. Předstíráš, že se pokoušíš připravit snídani, ale ona jen poděkuje a dál se s tebou nebaví. Rychle se oblíkne, kávy se ani nedotkne. Odchází beze slov za svejma zájmama nebo povinnostma. Nevím, za jakejma, a ani mě to nezajímá.

Bejt luxusním alkoholikem na slušný penzi je prostě pohádka, kámo. Po odchodu manželky máš v opuštěným domě celej den jenom pro sebe. Můžeš si legálně cvaknout dalšího Jamesona, kterej ti projasní mysl natolik, že je ti líto znovu usnout. Můžeš jít na procházku nebo si pustit nějakou dobrou muziku, přehrát film anebo dát knížku. Naposledy mě potěšila ta s názvem Sir Winston Churchill.

On je můj nedostižnej vzor. Uměl opice dráždit, bít i milovat. A nemusel se před nima schovávat.

Jen si to představ, kámo.

Sklenka suchýho prvotřídního sherry hned po snídani. (Poslední léta k devadesátce i před snídani.) První kvalitní whisky s ledem, která mu ale ne vždy vydržela až do oběda, přišla o jedenácté.

K obědu? Samozřejmě šampaňský, burgundský, jako digestiv oblíbený portský. Následovaly kafe a brandy, po krátkém odpočinku v kužárně opět whisky. V salonu odpolední čaj s rumem. K večeri zase víno a před spánkem brandy. Miloval arménskej koňak a červenýho Johnnyho Walkera. A říkával: „*Získal jsem daleko víc od alkoholu než alkohol ode mne!*“

Musela to být jízda. Den co den. Jenže Churchill byl *nezničitelný*. On tu válku vyhrál. Světovou i osobní.

Já tohle neumím, kámo. Jsem jenom Michal Ditrich, pro kámoše Myšák. Jsem luxusní alkoholik, kterému se daří pouze v dílčích bitvách. Neválčím s nacistama, ale především sám se sebou. Nejvíc se svym svědomím. Protože v mládí jsem dělal hrozný věci. A jedině když se naleju, dokážu na ně na chvíli zapomenout.